

**Ф. ПОЛ УИЛСЪН
БОБ ДИЛЪН, ТРОЙ ДЖОНСЪН
И СКОРОСТНАТА КРАЛИЦА**

Превод от английски: Константин Траев, 2003

chitanka.info

След като продадох разказът за Дик Трейси, се върнах към „Отплата“ и късия разказ, който мотаех от ноември. Преди години бях участвал в „Гореща кръв“ на Джей Гелб с „Menage a Trois“ (където Джей Фацио я забеляза и я откупи за един от епизодите на „Гладът“ на „Шоутайм“.) През лятото на 1989-та Джей Гелб ми изпрати писмо, в което ме питаше дали мога да участвам с някой къс разказ в една антология, която съчетаваше хорър и рок музика. Вече бях написал два разказа, свързани с рока — „Годините, в които музиката умря“ и „Последните И ОНОВО ЗЛАТНИТЕ ХИТОВЕ ОТ МЛАДОСТТА“ (виж *Soft & Others*) — и не бях сигурен дали имам материал за още един.

Но това ми навя спомени за дните, в които бях барабанист в една гаражна банда в средата на шейсетте. „Дъ Пебълс“ бяха най-здравата веселяшка група в горната част на Барнегът Бей по крайбрежието на Джърси, когато соло-китариستът Майк Мърфи и аз напуснахме, намерихме си нови музиканти и посветихме лятото на 67-ма на опитите да видим, колко далеч можем да стигнем с нашата музика. Направихме демо с две оригинални песни; то ни осигури мениджър, който ни уреди да свирим в такива места като „Кафе Какв?“ в Гринидж Вилидж и концерти на открито на „Стийв Полс Сийн Уест“, но ние не отдохме.

Припомняйки си тези славни времена, си помислих, колко ли далеч сме можели да стигнем, ако тогава ми бяха известни нещата, които знам в момента.

И така се започна.

Така че „Боб Дилън, Трой Джоунс и Скоростната кралица“ ви отвежда назад във времето в Западен Вилидж през 1964-та, когато Дилън се кефи на „Дъ Бийтълс“, а един див звяр, наречен кънтри рок се влачи към Града на Ангелите, за да се роди там. „Осмото чудо“ е реално място — с Мърф ходехме да слушаме един приятел, чиято група свиреше там — така че съм се опитал да го възстановя дотолкова, доколкото замъглената ми памет ми позволява. Само че, като го препрочетох, открих че не съм подbral особено внимателно песните, които Трой открадва от бъдещето. Представете си как парче като „Живот по време на война“ със своите препратки към слушалки, компютри, диско и Радио „Великобритания“ би звучало на една публика през 1964-та.

* * *

Влиза Дильн и аз само дето не припадам.

Знаех си през цялото време, че ще се случи. Искам да кажа, беше неизбежно. И все пак, от това, че си в една стая с легенда ти пресъхва слюнката, без значение за колко подготвен се мислиш.

Групата ми свири делнични дни в „Осмото чудо“ вече от два месеца, вторник-сряда-четвъртък, и съм се постарал в репертоара ни всяка вечер да присъства по едно парче на Дильн, изпълнено на електрическа китара. Реакциите са смесени. В най-лошия случай — враждебни; в най-добрая — хладен прием. Музика, в която присъства електрическа китара е щекотлива тема, тук в Грийнидж Вилидж, през 1964-та. Всичките тези кънтри фенове, които се мислят за големи хипари и радикали, и поумнели от тревата, които с радост биха участвали в демонстрациите в Селма, започват да те освиркат и си излизат, когато им изsvириш песен на някой си чернюга, на име Чък Бери. Ако изкараш същите акорди и почти същата мелодия, но им кажеш, че е на „Хаулин Улф“ или на „Мъди Уотърс“, или на Сони Бой Уилямсън, остават. Така че, въпреки че групата ми свири с електрически инструменти, проявявам искренност, като ограничавам репертоара до блус и до някоя протестна песен от време на време.

Бавно, но сигурно си градим публика сред местните. Това ми е целта, колкото повече хора ни слушат, толкова по-бързо ще стигне до ушите на Дильн, че свирим рок версии на негови песни. Би трябало. Грийнидж Вилидж е сплотена, клюкарска малка общност и като се изключат гейовете, кънтри феновете са може би най-сплотената и клюкарска част от разнообразните прослойки тук. Помислих си, че щом чуе за нас, ще се принуди да дойде и да чуе с ушите си. Примамвах го. Всичко е част от плана.

И тази вечер бе захапал стръвта.

Както си свиря, по средата на кавъра на „Дем“ на парчето „Мила, моля те не си отивай“ от Джо Уилямс го забелязвам, гласът ми преграква и обърквам рифа, но успявам да завърша песента, без да стана за смях.

Когато свършвам, вдигам поглед и за момент се паникьосвам, защото не го виждам никъде. Претърсвам с поглед мрачината. „Осмото

чудо“ е типична за западен Вилидж дупка, не е нищо повече от една пристрастна, продълговата, правоъгълна стая, със сцена в единия край, барът е точно отзад, а масите за коктейли са разпръснати из останалата част на помещението. И тогава улавям профилът му, очертан на фона на светлините на бара. Стои там и си приказва с някаква мацка с дълга, прива, тъмна коса, която е по-клощаща и от него — което не е особено сполучливо описание, защото през 1964-та изглежда всички жени в Грийнидж Вилидж са клощащи, с дълги, приви коси.

Съставът е готов да започне следващото изпълнение от програмата, нашия Ярдбърд-ски вариант на „Мъж“, когато аз се обръщам към тях и им казвам, че ще изкараме „Това, което всъщност ми се прави“. Те кимат и свиват рамене. Докато им се плаща, въобще не им дреме какво свирят. Те не са включени в плановете ми.

Слагам през рамо дванайсетструнната „Рикънбейкър“ и започвам с началната партия на Джим МакГуин. Предценил съм избора си като доста безопасен, тъй като моят информатор ми каза, че „Бърдс“ още не съществуват като група.

Дилън си е избрал една маса в дъното и седи там с клощащата брюнетка. Няма представа, че това е негова песен. Само че, когато започваме да пеем, той се изправя в стола си. Щом стигаме до припева с тригласите, той оставя питието си на масата. Нищо особено. Опитва се да запази спокойствие. Само че аз го наблюдавам и улавям всичко.

Включване.

Моите проучвания показваха, че той е харесал версията на „Бърдс“ още щом я чул, така че няма начин да не хареса нашата, защото тя е буквално отливка на тази на „Бърдс“. А тяхната естествено не е чувал, защото още не са я записали. Бих му изсвирил техния вариант на „Човека с дайрето“, но няя още не я е написал.

От публиката се разнасят доста сносни аплодисменти, когато свършваме и аз се хвърлям направо в кавъра на „Времената се менят“ на „Бърдс“. Напомням си да не използвам нищо, което е написано след „Другото лице на Боб Дилън“. Завършваме програмата с перфектно изпълнение на „Камбани на свободата“ и аз поглеждам право към мъгливатите очертания на Дилън и го дарявам с усмивка и кимване. Не забелязвам да се усмихва или да ми връща кимването, но се присъединява към ръкоплясканията.

Мой е.

Правим още едно преди почивката, след което се отправям към дъното на залата. Докато стигна дотам, масата му вече е празна. Озъртам се наоколо, но Дилън си е отишъл.

— Майната му! — си казвам полугласно. Изпуснах го. А ми се искаше да поговорим.

Отбивам се до бара за една бира, а момичето, което седеше с Дилън минава от едната ми страна. Облечена е с дънки и три ризи. Едва ли някой във Вилидж някога облича палто, освен ако не е средата на зимата. Ако е хладно, обличаш втора риза върху тази, която вече си облякъл. А ако е още по-студено, намяташ отгоре и една работна, която ти е голяма с няколко номера.

— Той май хареса т'ва дето го свирехте — казва тя.

— Кой?

— Боб. Беше впечатлен.

— Така ли? — външно съм свеж като пословичната кисела краставичка, но вътрешно ми се иска да я сграбча за раменете и да изкрешя: „Нали? Нали? Какво каза той?“. Вместо това питам — Какво те кара да мислиш така?

— Уф, не знам. Вероятно защото докато ви слушаше, се обърна към мен и ми каза: „Впечатлен съм“.

Засмях се, за да не се издам, че ликувам:

— Мдаа. Предполагам, че това е доста основателна причина.

Харесва ми. А сега, когато е застанала по-близо я познах. Тя е Сали еди-коя си. Не съм сигурен, че някой знае фамилията ѝ. Хората във Вилидж просто ѝ викат Скоростната кралица. Но не защото се справя бързо с прането.

Сали е тънка и нервна, и освен това смърка. Има големи, тъмни очи, които в момента се взират в мен.

— Аз също бях доста впечатлена от парчетата ви — казва тя и ми се усмихва. — Икам да кажа, че не си падам по рокендрол изобщо, човече, какво остава за разните му „бап-шууу-бап“ и „шу-би-ду“. Имам предвид, че това е загубена работа, човече. Но „Бийтълс“ никакси ми харесват. Искам да кажа, бяхме се събрали и ги гледахме по шоуто на Ед Съливан и, чат ли си, абе, бяха готини. Искам да кажа, просто си стояха и си пееха. Нямаше разните му там танци-манци или нещо такова. Ако бяха направили нещо подобно, веднага щяхме да ги спрем. Но не. Е, може би се поклащаха по-малко в такт, но основно

свирехе и пееха. Почти като кънтри. Явно се забавляваха. На всички нас това ни пасна.

Удържам се и не ѝ казвам, че тя и приятелчетата ѝ, кънтри фенове са гледали смъртта на кънтри музиката.

— И на мен ми паснаха — включвам се аз, придържайки се към кънтри жаргона от този период. — Предричам, че ще бъдат най-голямото откритие на музикалната сцена. Десетократно по-голямо от Елвис, Синатра и „Кингстън Трио“, взети заедно, човече.

Тя се смее:

— Да бе! А аз ще се омъжа за Боби Дилън!

Бих могъл ди ѝ кажа, че додолина той ще се ожени за Сара Лоундис, но е глупаво. Пък тя и без това няма да ми повярва.

— Сигурно ще нарека това, което свиря „кънтри-рок“ — я светвам аз.

Тя кима и го обмисля.

— Кънтри-рок... готино е. Но не знам дали ще се харчи тук.

— Ще се харчи — казвам ѝ аз. — Ще се харчи и то много.

Гарантирам.

Тя ме гледа, усмихва се, кима, леко се подхилва.

— Ти си печен — казва тя. — Защо не излезем някъде като свършите с програмата?

— Чакай ме тук — казвам аз.

Сряда сутри, три часа, довлачваме се до апартамента ми на „Пери Стрийт“.

— Хубаво местенце — казва Сали. — Две спални. Уау.

— Втората спалня използвам за репетиционна. Там обработвам всички парчета на групата.

— Страхотно! Би ли ми показал къде е банята?

Завеждам я и тя влиза, взимайки голямата си раница със себе си. Заслушвам се за момент, чувам дрънченето на стъкло по порцелана и добивам доста ясна представа с какво се занимава.

— Какво правиш там вътре, боцкащ ли се? — питам аз.

Тя отваря вратата. Седи на ръба на ваната. В ръката си държи спринцовка, а другата е пристегната с гумено маркуче.

— Опитвам се.

— С какво?

— Метамфетамин.

Разбира се. Не ѝ викат Скоростната кралица^[1] ей така, за нищо.

— Искаш ли и ти?

Клатя глава.

— Нее. Не е по моята част.

Тя се усмихва.

— Ти си много свестен, Трой. Някои направо бъкат от игли.

— Не и аз.

Не ѝ казвам, че времето от което идвам, дори *нямаме* игли. Разбира се, бях наясно, че в бизнеса, в който се опитвам да пробия, ще има доста боцкане, така че преди да дойда, програмирах в паметта си безкрайните пермутации за подобни случаи.

— Е, в такъв случай, може би ще можеш да ми помогнеш. Явно вените ми вече са на свършване. А дрогата е добра. Супер яка. Два грама на кубик.

Прикривам отвращението си и вземам спринцовката. Толкова е примитивна. Въпреки, че СПИН-ът още не е подал грозната си муцуна, иглата ми се струва направо ужасяваща. Поглеждам съдържанието на стъклена спринцовка.

— Тук има половин кубик. Цял грам? Ще си боцнеш цял грам „спийд“?

— Колкото повече използвам, толкова повече нарастват нуждите ми. Потърси някоя вена, ако обичаш.

Потърквам с пръст вътрешната повърхност на ръката ѝ, докато не напипвам линеарно изпъзване под кожата. Паметта ми подсказва, че това е мястото.

Казвам:

— Мисля, че тук има една, но не я виждам.

— И без това усетеното е по-вярно от видяното — казва тя с усмивка. — Давай.

Прокарвам иглата през кожата. Тя дори не се дръпва.

— Засмучи малко — казва тя.

Следвам инструкциите ѝ и виждам как едно мъничко червено перце се завихря в спринцовката.

— О, ти си прекрасен! — казва тя. — Настъпи педала!

Натискам буталото. Спринцовката се изпразва, а Скоростната кралица маха рязко турникета и въздиша.

— Оо, човече! Оо, скъпи!
Сграбчва ме и ме придърпва на пода.

Лежа в леглото напълно изтощен, докато Сали търчи из апартамента напълно гола, вдига врява, включила е на втора. Ужасно кълоща е, по дачауски слаба. Почти изпитвам болка, като я гледам такава. Затварям очи.

За първи път, откакто съм пристигнал, се чувствам отпуснат. Усещам се спокоен. Няма защо да се тревожа за ВЗ^[2], защото съм изкарал рутинната имунизация срещу сифилис, трипер и дори хепатит В и С, и СПИН. Най-лошото, което мога да хвана са въшките. Така че просто си лежа и ми е кеф.

Не беше лесно да дойда тук, още по-трудно бе да остана. Мислех си, че съм подготвен за всичко, но не съм и подозирал, че ще бъда самoten. Не си падам по самотата. Това бе най-голямото изпитание.

Всичко стана заради музиката. Аз съм почитател на старата музика откакто се помня — най-вероятно от времето, по което слухът ми е започнал да функционира. А аз имам музикален слух. Идеален. Пуснете ми някакво непознато музикално произведение и ви гарантирам, че след по-малко от половин час ще ви го изsvиря нота по нота — повечето ми отнемат под десет минути. Мога и да пея, като докарвам повечето гласове почти едно към едно.

Проблемът е, че нямам творчески заложби. Мога да изsvиря всичко, създадено до момента, но не мога да сътворя нищо свое. Това е трагедията на живота ми. Трябваше да стана водещ музикант на моето време, но съм просто изпълнител, нищо повече.

Ще бъда честен с вас — не ми пuka дали съм именит музикант в моето време. Не това е киселото грозде. Това, дето минава за музика в моето време направо го ненавиждам. Натискане на бутони — така му викам аз. Никой на практика не държи инструментите в ръцете си и не вади звука от тях. Никой не се събира с други музиканти, за да импровизира. Всичко е толкова студено, толкова безчувствено. Не събужда нищо в мен.

Така че се върнах тук. Имам неколцина роднини в лабораторията за времеви порядък. Спечелих доверието им, научих необходимите стъпки и се прехвърлих в шейсетте.

Не беше никак лесно да се престраша, можете да бъдете сигурни. Не само, че оставях всичко и всички, които познавах, но рискувах и живота си. Наказанието за променяне на миналото е смърт. Само дето бях толкова нещастен, че реших, че си струва. По-добре да умра, докато се опитвам да си намеря ниша тук, отколкото бавно да изгния там, където се намирах преди това.

Разбира се, не беше изключено бавно да си изгния и тук, през шейсетте. Не съм глупав. Не съм си представял, че като се тропна със стотина години назад във времето и ще стана по-съзидателен. Щях да си бъда същия и през шейсетте.

Освен ако не се подготвя.

Както и направих. Написах си домашното доста добре. Изучих начина, по който се обличат, по който говорят. Свързах мозъка си с мокър чип, който съдържа информация за всички биографии и дискографии на всеки, който е бил някой в музиката и изкуствата по това време. Само трябваше да се замисля за името и изведенъж вече знаех всичко за него или нея.

Жалко, че не могат да създадат подобен чип с музика. Наложи се да си донеса музиката с мен. Въпреки това, не постъпих тъпо. Не донесох точков плейър. Никакви технологични анхронизми — иначе със сигурност щях да предизвикам вълнички във времевия поток и да привлеча вниманието на екипите по наблюдение. А скоро след това на вратата щяха да почукат ония от Възстановителния взвод. Не, момчета. Прекарах цяла година в издирване на онези антични винилови дискове — тук им викат „дългосвирещи“. Плащах за тях баснословни цени на антикварите, но си заслужаваше. Купих си и малко от старите пари, че да имам какво да харча.

И ето ме тук.

Поел по пътя към славата. Беше трудно, беше мъчително бавно, но това е последния ми шанс, така че трябва да направя всичко както трябва. Внимателно подбрах останалите членове на групата и ги обучих да свирят това, което искам. Закъсали са за работа, така че ме слушат, особено откакто ме мислят за гений, задето съм написал такива новаторски песни като „Джъмпин Джек Флеш“, „Лято в града“, „Данъчен“, „Изгрева на зла луна“, „Рики недей да губиш номера ми“ и много други. Хората започваха да говорят за мен. А сега вече и Дильн ме бе слушал на живо. Надявах се, че в близкото бъдеще ще доведе и

Джон Хамънд със себе си. По този начин щях да си издействам договор с „Кълъмбия“. И тогава Дилън щеше да изпрати демо-записа на „Господина с дайрето“ на мен вместо на Джим МакГуин.

След това можех да се справя и сам. Щях да съм готов за всяко ново течение в рока, което ще стане значимо и да съм сред първите.

Дотук всичко върви по план. Дори си имам гола жена, която да търчи из апартамента ми. Най-накрая започвах да се чувствам като у дома си.

— Откъде ги имаш?

Гласът на Сали. Отварям очи и я виждам как стои надвесена над мен. Усмихвам се, след което се вцепенявам.

Държи в ръцете си плочите с първите два албума на „Бърдс“.

— Дай ми ги!

— Ей, ама наистина. Откъде...

Скачам от леглото. Сигурно изражението ми е бясно, защото тя отскача назад. Дръпвам ги от ръцете ѝ.

— Да не си посмяла повече да ги пипаш!

— Ей, извиняваааай! Просто мислех да пусна нещо. Няма да ти открадна шибаните плочи, човече!

Насилвам се да се успокоя. Бързо. Грешката е моя. Трябваше да заключа репетиционната. Само дето бях толкова зает с групата, че отдавна не бях посрещал гости и бях станал небрежен по отношение на все още неиздадените ми „антики“.

Засмях се:

— Извинявай, Сали. Просто тези са голяма рядкост. Много съм докачлив, когато става дума за тях.

Като държа плочите зад гърба си, я придърпвам към мен и я целувам. Тя отвръща на целувката, след което се отдръпва и се опитва да хвърли още едно око на плочите.

— И аз така смятам — казва тя. — Тия „Бърдс“ никога не съм ги чувала. Искам да кажа, че човек може да си помисли, че са джаз, нали разбиращ, и копират Чарли Паркър или нещо от тоя род, но заглавието на този син албум е „Върти, Върти, Върти“ което като че ли съм чувала да го пее Пийт Сийгър. Нови ли са? Искам да кажа, сигурно са нови, но обложката изглежда стара. И ми се стори, че видях „Кълъмбия“ на гърба.

— Не — казах аз, когато най-после взех думата. — Вносни са.

— Някоя нова английска група?
— Не. Шведи са. И са доста зле.
— Но другият албум звучеше все едно, че в него има парчета на Боби.

— Изключено — казах аз и усетих как вътрешностите ми се свиват на кълбо. — Слез на земята.

Бързо занесох албумите в другата стая и заключих вратата.

— Ти наистина си странна птица, Трой — ми каза тя.

— Защо? Защото си пазя плочите ли?

— Та това са само плочи. Не са от злато — Тя се смее. — И освен това, носиш бельо. Сигурно си единственият във Вилидж, който носи бельо.

Придърпвам Сали обратно в леглото. Правим го пак и най-накрая тя заспива в прегръдките ми. Но аз не мога да заспя. Твърде съм стреснат, че да мога дори да затворя очи.

Харесвам я. Наистина я харесвам. Само че, за малко да ме разкрие. Трябва много да внимавам кого водя в къщи. Не мога да си позволя всичко да се провали, особено пък поради моята небрежност. Животът ми е заложен на карта.

Никакви вълнички, ето това е. Трябва да се потопя във времевата линия без да предизвикам вълнички. Боб Дилън ще вкара електрически китари в следващия си албум, както е направил и преди това, само дето ще реши да пробва под *мое* влияние. Другото лято „Господинът с дайрето“ ще бъде голям хит, както му е отредила съдбата, само че ако нещата вървят по план, името на *моята* група ще се мъдри на обложката, вместо това на „Бърдс“. И няма да има вълнички. Всичко ще си остане същото, само дето след няколко години Трой Джонсън ще се промъкне на музикалната сцена и ще се превърне в световна сила. Ще спечели милиони, ще го считат за гении, както публиката, така и колегите му музиканти.

Отдавайки се на подобни мисли, се отнсям в страната на сънища.

* * *

Дилън се появява в „Осмото чудо“ веднага на следващата вечер по средата на изпипаната доnota имитация на „Стейтъсборо Блус“ на

Дуейн Алман, като не съм пропуснал дори шишенцето „Корицидин“, надянато на пръста, който пълзгам по струните. Вече се събира доста публика, повече от всякога. Светът явно се е светнал, че ние сме нещо, което заслужава да се чуе. Дилън е довел със себе си около дузина типове с обрасли вратове. Сред антуражата му разпознавам Альн Гинзбърг и Грегъри Корсо. Което ме навежда на следната идея:

— Следващото парче е за поетите, които присъстват сред нашата публика — казвам в микрофона; след което се гмуровам в „Ричад Кори“ на Пол Симънс, само дето използвам начина на изразяване на Ван Морисън, чатнахте ли, с изхилването след оня стих — „куршум в главата“. През останалата част от програмата наблягам на политиката, разнообразявайки парчетата на Дилън с „оригинали“ като „Американско звучене“, „Няма да ни изљжете повторно“, „Живот по време на война“ и тъй нататък.

Със сигурност мога да твърдя, че са впечатлени. *Повече от впечатлени.* Паднаха им ченетата.

Май сега е моментът да засвиря както трябва. В почивката, вместо да се отправя към бара, се мушкам зад сцената в лишената от врата, облицована със сгуриени блокчета кутийка, евфемизматично наречена гримъорна.

Не след дълго някой потропва на рамката на вратата. Някакъв брадясал тип, в когото разпознавам част от тазвечерния антураж на Дилън.

— Страхотна програма, човече — казва той. — Откъде си набарал някои от песните?

— Откраднах ги — казвам аз, без дори да го погледна.

Той се смее.

— Не, сериозно, човече. Бяха велики. Наистина ми хареса онова парче — „Южняк“. Искам да кажа, че все едно участвах в демонстрация, а това говори много, човече. Твои ли са?

Кимам:

— Повечето от тях. Без тези на Дилън.

Той пак се смее. От блъсъка в очите му и необичайно силното му чувство за хумор се досещам, че сигурно е дръпнал малко трева на онази маса в дъното.

— Така! А, като стана дума за Дилън, Боби иска да говори с теб.

Решавам да го раздам малко параноично.

— Не ми е ядосан, нали? Искам да кажа, знам, че парчетата са си негови и всичко останало, но си помислих, защо пък да не пробвам да ги докарам малко по-различни, чат ли си? Да не взема да ме съди или...

— Ей, той е печен, бе — казва той. — Боби му пасна начина, по който свириш неговите неща. Просто иска да те черпи едно и да си полафите, това е всичко.

Устоявам на подтика да размахам победоносно юмрук.

— Окей — казвам аз. — Мога да се справя.

— Разбира се, човече. А, освен това иска да поговорите за някакви редки плочи, дето си ги имал.

Внезапно изстивам.

— Плочи?

— Да бе, казва, че чул, че имаш някакви чуждестранни плочи с негови песни по тях.

Насилвам се да се засмея и казвам:

— Ааа, сигурно е говорил със Сали! Знаеш я каква е. Скоростната кралица наистина беше в небесата, докато разглеждаше плочите ми. Това, дето го е видяла не е било музика, а плоча от Ирландия с творби на Дильн Томас. Мисля, че акълтът на старата Сали съвсем се е забъркал.

Той кима.

— Да бе, Сали беше, точно така. Казва, че ги пазиш като златно съкровище. Сигурно са ценни. Само че, това за което стана дума пред Дильн бе за някаква песен с „дайре“ в заглавието, а той каза, че си бил мислел за нещо подобно.

— Без майтап? — Гласът ми звучи като жабешко изкряване.

— Да бе. Така че наистина иска да си поговорите.

Сигурно е така. Само че какво ще кажа?

И тогава се сещам, че съм оставил Сали в апартамента си. Щеше да повиси там известно време и да дойде за късното шоу.

Още малко и ще се панирам съвсем. Въпреки, че съм сигурен, че заключих репетиционната, изпитвам някакво желание да се затичам право натам.

— Ей, и аз искам да поговоря с него, наистина. Само че трябва да свърша едно-две неща. След малко ще се отбие моят мениджър и това е единствената възможност да се видим, преди да замине за Западния

бряг, така че предай на господин Дильн, че ще дойда веднага след края на следващото изпълнение. Кажи му да обърне внимание на парчетата — ще си струва чакането.

Типът свива рамене:

— Окей. Ще му кажа, но не съм сигурен дали ще се зарадва особено.

— Съжалявам, човече. Нямам избор.

Веднага щом излезе, се стрелвам към задния изход и се затичвам към „Пери Стрийт“. Трябва да измъкна Сали от апартамента и никога повече да не я допускам вътре. Може би дори ще успея да се върна в „Осмото чудо“ навреме, за да пийна с Дильн. Лесно ще го убедя, че така наречената „песен на Дильн“ върху моите вносни плочи е резултат от амфетаминова лудост — всички във Вилидж са наясно докъде се е докарала Сали с дрогата.

Докато вкарвам ключа в ключалката, чувам нещо, което не ми се ще да чувам, нещо, което *не би трябвало* да чувам. Само че когато отварям...

„Господина с дайрето“ звуци на уредбата.

Нахълтвам във втората спалня, репетиционната. Вратата е отворена и Сали танцува из стаята. Стръска се, щом ме вижда и веднага влиза в ролята на надрусано малко момиченце.

— Яяя, Трой, намерих ключа и не можах да устоя на изкушението, защото наистина исках да ги чуя тия твои странни плочи и много ми харесват, наистина, само че никога не съм ги чувала тия „Бърдс“, въпреки, че е единият от тях се казва Кросби и прилича на един певец, дето го видях миналата година в един клуб, само дето косата му беше по-къса тогава и никога досега не съм я чувала тази песен с „дайрето“, но тя определено е на Дильн, въпреки че той никога не я е изпълнявал, така че ще трябва да го попитам. И забелязах нещо още по-странно, искам да кажа, *наистина* странно, защото видях датите за запазените права на някои от плочите — чат ли си, ония малки кръгчета с малката буква „с“ вътре в тях? — и така, човече, някои от тях са в *бъдещето*, човече, не е ли диво? Искам да кажа, на една от тях има кръгче-С 1965, а на една друга кръгче-С 1970 и все едно, че някой ме е пренесал с машина на времето в бъдещето и аз съм ги донесла от там или нещо такова. Искам да кажа, това диво ли е или що?

Непозната до момента ярост ме раздира отвътре. Губя си гласа. Иска ми се да я удуша. Ако можех да я докопам, щях да го направя, но за неин късмет тя все още подскача из стаята. Стоя като истукан. Стискам юмруци, плътно долепени до тялото ми и трескаво обмислям възможностите.

Как да изляза от ситуацията? Сали просто хвърли еднооко на няколко от албумите снощи и после цял ден е дрънкала из цял Вилидж за тях и за това колко редки и уникални са те. А след тази вечер, знаех съвсем точно какви ще ги плеши утре: песни на Дильн, които още дори не са написани, групи, които още не съществуват и най-лошото, албуми с авторски права в бъдещето!

Вълнички... трвожех се за вълничките във времевия поток, които ще ме издадат. Устата на Сали щяха да причинят *вълни*. Направо *цунами*!

Целия сценарии се разигра в главата ми като на кино: мълвата се разнася, Дильн става още по-любопитен, „Кълъмбия Рекърдс“ започват да се притесняват за евентуални пирати, замесват се адвокати, във „Войс“ се появяват статии и идва неизбежното — посрещ нощ на вратата ми почукват от Възстановителния взвод, упояват ме, връщат ме в моето време и сбогом музикална кариера. Сбогом Трой Джонсън.

Сали трябва да бъде премахната.

Студената пресметливост на подобна мисъл ме шокира. Само дето трябва да избирам: или Сали, или аз. Ето за какво става въпрос: аз или Сали. Какво друго ми остава?

Избирам себе си.

— Много ли си сърдит? — пита тя.

Поклащам глава:

— Малко съм раздразнен, може би, но ти не се тревожи — Усмихвам се. — Трудно е човек да ти се разсърди.

Тя скача в прегръдките ми и се притиска в мен. Ръцете ми се пълзват към шията ѝ, обгръщат я, после се отпускат. Не мога.

— Ей, ама какво правиш тук, човече? Няма ли да свирите?

— Малко се... разсеях.

— Ех, Трой, захарче, ако си спукал гума, то си попаднал точно където трябва. Знам как ще те оправим.

В този момент вече съм наясно как ще стане. Без кръв, без болка, без свинщини.

— Може би си права. Може би трябва малко да се напомпам.
Очите ѝ светват.

— Свежар! Всичко съм приготвила в банята, но не можах да си намеря вена. Да вървим.

— Ама искам и ти да се боцнеш. Не е гот да си сам.

— Ей, аз вече съм в небесата. Мушнах няколко „черни красавици“ преди да дойдеш.

— Да, ама вече не ти действат. Личи ти.

— Така ли мислиш? — Веждите ѝ се сбръчкват угрожено, после тя се усмихва. — Окей. Още малко няма да ми навреди — особено ако е право в целта.

— Никога не прекаляваш с хубавите неща, нали така?

— Така. Ще ме боцнеш ли като снощи?

Ето това исках да чуя.

— И още как.

Докато Сали си наглася турникета и си тананика под акомпанимента на „Господина с дайрето“, взимам най-голямата спринцовка и я пълня догоре с разтвора метедрин. Улучвам вената от първия път. Прекалено е надрусана, за да забележи размера на спринцовката, докато не вкарам по-голямата част.

Опитва се да си издърпа ръката.

— Ей, това са цели десет шибани кубика!

Аз съм спокоен. Повече от спокоен. Отвътре съм като камък.

— Да, ама не беше пълна догоре. Сложих само един кубик — Вдигам я от тоалетната чиния. — Айде. Да вървим.

— Ами ти, Трой? Аз си мислех, че искаш...

— По-късно. В клуба. Трябва да се връщам.

Докато ѝ опаковам принадлежностите, внимателно изтривайки отпечатъците си от спринцовката и шишенцата, тя увисва на вратата на банята.

— Не ми е добре, Трой. Колко ми даде?

— Не много. Хайде, да вървим.

Нещо ще се случи — двайсет хиляди милиграма метамфетамин в единична доза би трябвало да упражнят катастрофален ефект — но каквото и да е то, не искам да се случи в моя апартамент.

Бързам да я изкарам на улицата. Добре, че живея на първия етаж; щеше да бъде много неприятно, ако се налагаше да слиза дълго по

стълби точно сега. Почти сме отминала кооперацията, когато тя се хваща за гърдите.

— Майната му, боли! Трой, мисля че получих сърдечен пристъп!

Тя започва да трепери и получава спазми, така че я дръпвам в една уличка. Една котка се стрелва от сенките; уличката смърди на боклуци. Сали се гърчи и пада на колене.

— Закарай ме в болницата, Трой — казва тя с отслабен, стържещ глас. — Мисля, че този път прекалих с дозата.

Клякам до нея и се боря с импулса си да я пренеса до спешното отделение на „Сейнт Винсънт“, която е през няколко блока. Вместо това я държа в прегръдките си. Тя потреперва.

— Не мога да дишам!

Гърчовете се усилват. Конвулсиите почти я изтръгват от ръцете ми; след което затихват, а тя едва диша. Следва нова конвулсия, по-силна от предишната, от гърлото ѝ се разнасят давещи се звуци. Пак притихва, само че този път не диша. Едно последно потреперване и Сали Скоростната кралица финишира със скърцащи гуми.

Както съм приклекнал край нея, все още държейки я в прегръдките си, започвам да хлипам. Не стана така, както го бях планирал, въобще не се получи както трябваше. Всичко уж щеше да изобилства от мир и любов, и хармония, истински Уудсток, а не Алтамонт. Музика, веселие, пари. А това не беше в плана.

Изправям се с пълзене и повръщам в една от кофите за боклук. Тръгвам бавно. Не поглеждам назад. Не мога. Препъвам се по улицата и се отправям към „Осмото чудо“, плачейки през целия път.

Собственикът, останалите музиканти, всички ме хокат за закъснението. Поглеждам към публиката и виждам, че Дильн си е тръгнал, но не ми пuka. Ама хич. Останалите три изпълнения са пълна бъркотия, най-лошите през цялата ми кариера. Остатъка от нощта ми е мъгла. Свършваме със свиренето и аз побягвам.

„Пери Стрийт“ гъмжи от ченгета и проблясващи червени лампи. Няма нужда да питам защо. Дотолкова се мразя, че пак ми се догади. Обещавам си, че първата ми работа утре ще е да занеса плочите в някой сейф, така че това никога повече да не се повтори.

Не поглеждам към никого, докато пресичам уличката, опасявайки се, че ще забележат вината в очите ми и съм много

изненадан, когато намирам Чарли, моят хазяин, да седи пред входа на сградата.

— Ей, Джонсън! — подвиква ми той. — Къде се губиш, да те вземат мътните? Ченге¹ата те търсят навсяк²де!

Замръзвам на първото стъпало.

— Работих — цяла нощ.

— Уфух, к'ва нощ само. Първо таа, дето са е натъпкала до козирката и са гъта точно в съседната пряка, сега пък това! Както и да е, ченгетата са у вас. Най-добре върви си поговори с тях.

Колкото и да ми се иска да побягна, се удържам. Мога да се измъкна сух. Сигурно някой ни е видял заедно, това е. Мога да се измъкна.

— Не знам нищо за някаква си свръхдоза — казвам аз. Тренирам. Предполагам, че ще ми се наложи да го повторя доста пъти, преди ченгетата да си тръгнат.

— Не това бе! — казва Чарли. — Става дума за апартамента ти. Преди няколко часа го разбиха. Стори ми са, че са чули стъкло, така че слязох да проверя. Бяха са промъкнали през задния прозорец, но аз ги стреснах, преди да са награбили много неща. — Той се хили и ме шляпва по рамото. — Дължник си ми, хлапе. Колко хазия ша намериш, дето да са и охрана?

Започвам да се успокоявам. Насилвам се да се усмихна, докато минавам край него.

— Ти си върхът, Чарли.

— Знам аз. Успяха да ти отмъкнат уредбата и плочите, но можеше да е още по-сериозно.

Обръщам се към Чарли. Чувствам как целият свят, цялата тежест на времето се стоварва върху ми. Не мога да го спра. Идва неканено, без предупреждение. Очите на Чарли почти изскачат от орбитите, когато запращам своя истеричен, подобен на писък смях в лицето му.

[1] Игра на думи на англ. speed освен, че означава „скорост“, е жаргон за вид наркотик ↑

[2] ВЗ — венерически заболявания ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.